

Барман със смущаващо високо IQ, психоложка с нестандартен подход и серия подозрителни самоубийства – първокачествен криминален коктейл!

ВЕЧЕН ГРАД

БОГДАН РУСЕВ

1

Кабинетът на д-р Филипова беше на уличка с нови кооперации в нещо, което според навигацията на телефона ми се наричаше „Каменица“. Подминах адреса, докато намеря място за паркиране, оставих колата и се върнах пеша. Високият комин на бирената фабрика, нашарен на зелени и бели ивици, се виждаше над покривите. Беше късна есен, но в Пловдив беше топло като лято. Бях облечен както обикновено: джинси, маратонки, тениска с надпис, който след определен брой питиета изглеждаше остроумен. Работата ми позволяваше да притежавам само един костюм за специални случаи, който си стоеше в гардероба, защото специални случаи в живота ми нямаше: нито сватби, нито погребения. Преди да тръгна насам, хвърлих един поглед на костюма. Не знаех дали човек трябва да се облече по-официално, когато отива при психолог, но накрая реших да бъда себе си.

Кабинетът беше на приземния етаж в помещение, предназначено за магазин или фризьорски салон. Имаше голяма витрина, която гледаше към улицата.

Половината от витрината беше покрита с матово стъкло, зад което не се виждаше нищо. Зад другата половина се виждаше една жена към четиресетте, която най-общо можех да опиша с думата „изискана“. Седеше на фотьойл, с кръстосани крака, и си записваше нещо в бележник, който държеше в скута си. Не вдигна поглед към мен, когато минах по тротоара на две крачки от нея. Сигурно беше свикнала.

Над звънеца до вратата на кабинета имаше метална табелка с надпис: „Д-р Филипова, консултации“. Натиснах го. Не чух нищо отвътре, но след няколко секунди вратата се отвори. Поизправих се. Жената от фотьойла беше висока колкото мен, така че очите ни бяха на едно равнище. Нейните бяха пъстри, изучаващи и насмешливи. Очи на жена, която има какво да разкаже за себе си.

Поздравих и се представих. Тя ми отговори, че се радва да се запознае с мен, но не ми подаде ръка. Влязохме. Зад вратата имаше миниатюрно антре, а от него се преминаваше в самия кабинет. Д-р Филипова се върна обратно на мястото си, а аз се настаних на фотьойла срещу нея. От моята страна имаше и още един. Забелязах, че трите бяха идентични. Сигурно беше някакъв психологически трик, така че пациентите да се чувстват равнопоставени. Не за пръв път си помислих, че всичките ми познания за психологията бяха почерпени от криминални филми и сериали.

Погледната по-отблизо, д-р Филипова също изглеждаше добре и го знаеше.

– Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем – каза тя.

Свих рамене.

– Стана ми любопитно.

Беше ми позвънила предишния ден, за да ме покани в кабинета си. Когато я попитах защо, тя ми отговори нещо в смисъл, че искала да ми отправи предложение, което може би щяло да ме заинтересува. Когато я попитах защо се е обадила точно на мен, тя ми каза, че сме имали общи познати, но предпочитала да се срещнем на живо, за да ми разкаже подробности. Когато я проверих в интернет, след като затворихме, първият резултат от търсенето водеше към нейния личен сайт. Сайтът изглеждаше красиво и луксозно, също като нея самата. Според него д-р Агнес Филипова предлагаше психотерапия, индивидуални консултации, семейни консултации (това обясняваше присъствието на третия фотьойл) и професионални консултации. Все още не знаех по коя линия ме беше повикала.

Двамата се погледахме още малко.

– Всички психолози ли изглеждат така? – попитах след това.

Тя продължи да ме гледа със спокойната си усмивка, но не отговори.

– За пръв път виждам доктор по психология на живо – добавих.

– Аз не съм доктор по психология.

Повдигнах вежди.

– Имам няколко докторски степени – поясни д-р Филипова. – Но нито една от тях не е по психология.

Не знаех какво да отговоря на това. Бях завършил спортно училище.

– Може ли да си говорим на „ти“? – попита неочаквано тя.

– Разбира се – отговорих аз с известно облекчение.

Толкова рядко ми се случваше да разговарям с някого на „вие“, че неволно се напругах от мисълта за

всички граматически форми, които трябваше да съгласувам през цялото време.

– Как да се обръщам към теб? – попита ме тя.

Погледнах я.

– Всички ми казват „Бързаков“ – отговорих предпазливо.

Тя кимна, все едно бях потвърдил някакво предположение.

– За какво става въпрос? – попитах, за да сменя темата.

Тя ме погледа известно време, като продължаваше да се усмихва.

– Имам предвид, че нямам нужда от психолог – добавих.

Усмивката на Агнес не се промени.

– Всеки има нужда от психолог – каза меко тя.

– Сигурно всички психолози казват така – засмях се аз.

– Възможно е – съгласи се тя.

Отново замълчахме. Виждах какво прави – понякога и аз го правех зад бара. Хората се разприказват полесно, когато човекът срещу тях мълчи, за да запълнят тишината. И аз можех да играя тази игра, а днес нямах друга работа. Когато Агнес заговори отново, мислено отбелязах една точка за себе си.

– Не познаваш биологичните си родители – каза ми тя, с което веднага изравни резултата. – Не си роден в Пловдив, а някъде в дълбокия юг, може би в района на Кърджали.

Нямаше откъде да го знае. Изумлението явно се четеше по лицето ми, защото тя ведро поясни:

– Една от докторските ми степени е по българска диалектология и лингвистична география.

– Аха – казах аз, защото не се сетих за нищо по-подходящо.

– Израснал си в дом, който е преобразуван в център по приемна грижа по европейски проект. Кандидатствал си в спортно училище с пансион, за да се махнеш оттам...

Вдигнах ръка, за да я накарам да спре.

– Може ли малко вода?

Тя мълчаливо кимна към ниската масичка между двата фотьойла от моята страна. Имаше кана за вода с филтър и две чаши. И кутия за салфетки. Може би успяваше да разплаче някои от пациентите си. Напълних си една чаша и я изпих, като използвах времето да помисля.

Спортната ми кариера включваше достатъчно титли и постижения, така че сравнително характерното ми фамилно име да се споменава в няколко статии за български спортисти в интернет. Оттам не беше трудно да се върне назад – по дедукция? – до предположението за спортното училище. Човек с нейното образование и интереси положително знаеше, че преди двайсетина години беше започнало преобразуването на домовете за сираци в центрове по приемна грижа, дори да е било само на документи. Но откъде можеше да знае, че изобщо бях израснал на такова място? По телефона беше споменала за „общци познати“, но отдавна не бях разказвал на никого за това.

Вдигнах поглед към нея и открих, че продължава да ме гледа все така изучаващо. Испитах обезпокоителното усещане, че ми чете мислите.

Реших за проба да си помисля, че има доста хубави крака. Седеше с прибрани колене, полуобърнатата на едната си страна. Когато си го помислих, усмивката ѝ отново се разшири.

– Любопитно ми е – каза тя. – Защо не си участвал на олимпиадата в Рио де Жанейро през 2016-а?

Това беше по-лесно. Имах няколко готови истории в отговор на този въпрос, които сменях в зависимост от събеседника. Този път отговорих с истинската:

– Не се класирах. Малко не ми достигна.

– И след това се отказа от спорта?

С всяка изминала година ме болеше все по-малко, когато говоря за това.

– Точно така.

– В каква дисциплина щеше да се състезаваш, ако беше заминал? – полюбопитства тя.

– Спортна стрелба от петдесет метра с пистолет.

Тя отново кимна, но после смени темата:

– Работиш в бар.

Нямаше нужда от докторска степен, за да го знае. По няколко дни и вечери в седмицата бях зад бара на едно от популярните места в града. „Фарго“ беше по-скоро клуб с коктейли и филмова тема, която продължаваше в киното в същата сграда.

– Какво ти харесва в тази работа? – попита ме тя.

Помислих малко, преди да отговоря:

– Отношенията с хората.

Изящните вежди на Агнес се повдигнаха с няколко милиметра. Повечето хора дори нямаше да го забележат, но аз мога да бъда много наблюдателен, когато реша.

– Какво ти харесва в отношенията с хората, които се... случват в бар?

– Това, че приключват, когато си тръгнат от бара.

Това я накара да се усмихне наистина.

– Кажи ми още нещо за мен – предложих аз.

– Обичаш загадките. Бил си на първо място в световната класация за най-добър резултат в едно мобилно приложение с тестове за интелигентност.

– Тестове за когнитивни умения – поправих я аз.

Този път Агнес се усмихна толкова широко, че ми показа зъбите си. Както можеше да се очаква, зъбите ѝ бяха съвършени. С известно закъснение съобразих, че да се опитвам да я поправам в подобна терминология беше все едно тя да дойде в бара и да започне да ме учи как се правят коктейли.

– Но това може да го разбере всеки, който редовно посещава „Филибето“ – изтъкнах аз.

Публикациите в сайта *filibeto.com* буквално бяха оцветени в различни нюанси на жълтото, от пастелно до патешко, в зависимост от клюкарския си потенциал. Следяха го всички в Пловдив, независимо дали си признаваха за това. Няколко пъти ми се беше налагало да гоня от бара непоносимия тип, който го списваше собственоръчно. Когато за пръв път се изкачих до първото място в класацията на въпросната игра, допуснах грешката да му дам интервю. В сайта още можеше да се прочете публикацията, озаглавена „Барман от града под тепетата бие световни гении“.

Агнес ме гледаше развеселено.

– Ако искаш да видиш още някакъв психологически... фокус, мога да ти кажа защо толкова обичаш загадките – предложи тя.

Кимнах ѝ в знак да продължи.

– Защото търсиш отговори.

Усмихнах се. Всеки можеше да се сети за това.

– Но не ги намираш в живота си – добави с равен глас тя.

Усмивката ми се стопи.